

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

po rozpoznaniu w Izbie Karnej
w sprawie **Ł. K.**
na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 22 lutego 2024 r.
wniosku Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 17 stycznia 2024 r., sygn. akt IV Kz 3/24
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

**uwzględnić złożony wniosek i sprawę przekazać do
rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Sosnowcu.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 17 stycznia 2024 r., sygn. akt IV Kz 3/24, na podstawie art. 37 k.p.k. zwrócono się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. W uzasadnieniu tej decyzji wskazano, że pokrzywdzoną w sprawie jest sędzia tego sądu, która pełni funkcję przewodniczącej wydziału karnego, co może w odczuciu społecznym wzbudzić przekonanie o braku

warunków do obiektywnego orzekania. Tym samym podniesiono, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu.

Sąd Najwyższy uznał co następuje.

Wniosek Sądu Okręgowego w Krakowie zasługuje na uwzględnienie.

Określona w art. 37 k.p.k. instytucja stanowi wyjątek od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy, zatem jej zastosowanie powinno mieć miejsce jedynie wówczas, gdy przemawiają za tym szczególne względy, związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że zastosowanie art. 37 k.p.k. uzasadniają tylko takie konkretne sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać w aspekcie zewnętrznym przekonanie – chociażby mylne – o braku warunków do rozpoznania w danym sądzie sprawy w sposób obiektywny (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/05, OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 68; 17 maja 2006 r., II KO 27/06, LEX nr 186944; 26 czerwca 2007 r., II KO 36/07, LEX nr 282245).

Wśród okoliczności uzasadniających skorzystanie z instytucji z art. 37 k.p.k. słuszenie wskazuje się na sytuację, gdy sędzia sądu właściwego lub nadzrędnego jest uczestnikiem postępowania, np. pokrzywdzonym (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2022 r., I KO 10/22; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 grudnia 2021 r., V KO 94/21; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2007 r., IV KO 3/07; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2005 r., II KO 22/05). W realiach niniejszej sprawy fakt, iż pokrzywdzoną w sprawie jest sędzia sądu właściwego pełniący funkcję przewodniczącej wydziału karnego może w odczuciu społecznym wzbudzić przekonanie o braku warunków do obiektywnego orzekania – i to niezależnie od tego czy w rzeczywistości sąd stworzony z sędziów tego sądu byłby w pełni zdolny do niezależnego orzekania. Tego rodzaju sytuacji, mogących rodzić, choćby nawet nieuzasadniony, negatywny społeczny wydzźwięk, czy też ingerować w swobodę orzekania, w interesie dobra wymiaru sprawiedliwości, należy unikać poprzez dopuszczalną w drodze wyjątku zmianę właściwości miejscowej sądu. Dobro

wymiaru sprawiedliwości we wskazanych przez sąd wnioskujący okolicznościach postrzegać bowiem należy zarówno jako potrzebę zagwarantowania warunków bezstronności orzekania, jak również utwierdzenia opinii społecznej w przekonaniu, że jedynymi względami mającymi wpływ na treść orzeczenia w kwestii odpowiedzialności karnej danego oskarżonego, pozostają kryteria merytoryczne.

Mając zatem na uwadze dobro wymiaru sprawiedliwości uznać należy, że zaistniała określona w art. 37 k.p.k. podstawa do przekazania przedmiotowej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, tj. Sądowi Okręgowemu w Sosnowcu, położonemu w stosunkowo bliskiej odległości od sądu miejscowo właściwego.

Sąd Najwyższy mając na uwadze powyższe orzekł jak w sentencji.

[PGW]

[ał]